ĢENERĀLADVOKĀTA L. A. HĒLHUDA [*L. A. GEELHOED*] SECINĀJUMI,

sniegti 2006. gada 22. jūnijā [1]

I — Ievads

1. Ar 2005. gada 26. aprīļa spriedumu apvienotajās lietās T-110/03, T-150/03 un T-405/03 *José Maria Sison*/Padome [2] Pirmās instances tiesa (turpmāk tekstā — "PIT") noraidīja apelācijas sūdzības iesniedzēja prasību atcelt trīs Padomes lēmumus, ar kuriem tika atteikta pieeja dokumentiem, uz kuriem balstījās Padomes lēmums, iekļaujot viņu personu sarakstā, uz kurām attiecas īpaši ierobežojoši pasākumi terorisma apkarošanas nolūkā, kā noteikts Regulas (EK) Nr. 2580/2001 [3] 2. panta 3. punktā. Ar šo sūdzību apelācijas sūdzības iesniedzējs lūdz atcelt PIT spriedumu.

2. Vienlaikus ar šo prasību apelācijas sūdzības iesniedzējs saskaņā ar EKL 230. pantu uzsāka procesu par Padomes Lēmuma 2002/974 daļēju atzīšanu par spēkā neesošu, jo ar šo lēmumu viņa vārds tika atstāts to personu sarakstā, kuru līdzekļi saskaņā ar Regulu Nr. 2580/2001 ir iesaldējami. Tāpat šajā lietā viņš saskaņā ar EKL 241. pantu lūdz atzīt Regulu Nr. 2580/2001 par spēkā neesošu un saskaņā ar EKL 235. un EKL 288. pantu izmaksāt viņam kompensāciju. Šī lieta ir reģistrēta ar numuru T-47/03 un šobrīd tā tiek izskatīta PIT [4].

II — Atbilstošās tiesību normas

3. Regulas (EK) Nr. 1049/2001 par publisku piekļuvi Eiropas Parlamenta, Padomes un Komisijas dokumentiem [5] 2. panta 1. un

1 — Oriģinālvaloda — angļu.

2 — Krājums, II-1429. lpp.

3 — Padomes 2001. gada 27. decembra Regula Nr. 2580/2001 par īpašiem ierobežojošiem pasākumiem, kas terorisma apkarošanas nolūkā vērsti pret konkrētām personām un organizācijām, OV L 344, 70. lpp.

4 — OV 2003, C 101, 41. lpp.

5 — Eiropas Parlamenta un Padomes 2001. gada 30. maija Regula Nr. 1049/2001 par publisku piekļuvi Eiropas Parlamenta, Padomes un Komisijas dokumentiem, OV 2001, L 145, 43. lpp.

3.–6. punktā šādi raksturoti regulas *ratione personae* un *ratione materiae*:

"1. Ikvienam Savienības pilsonim un fiziskai personai, kas pastāvīgi dzīvo kādā dalībvalstī, vai juridiskai personai, kuras juridiskā adrese ir kādā dalībvalstī, ir tiesības piekļūt iestāžu dokumentiem, ievērojot šajā regulā noteiktos principus, nosacījumus un ierobežojumus.

[..]

3. Šī regula attiecas uz visiem iestādes dokumentiem, tātad uz dokumentiem, ko tā ir izdevusi, saņēmusi vai kuri ir tās rīcībā un skar jebkuru darbības jomu Eiropas Savienībā.

4. Neskarot 4. līdz 9. pantu, publisku piekļuvi dokumentiem nodrošina pēc rakstiska pieteikuma saņemšanas vai tieši, elektroniskā veidā vai ar reģistra palīdzību. Jo īpaši saskaņā ar 12. pantu nodrošina tiešu piekļuvi dokumentiem, kas izdoti vai saņemti likumdošanas procedūras gaitā.

5. Uz slepeniem dokumentiem, kā noteikts 9. panta 1. punktā, attiecas īpašs režīms saskaņā ar minēto pantu.

6. Šī regula neskar sabiedrības tiesības piekļūt iestāžu dokumentiem, kuras izriet no starptautisko tiesību aktiem vai to iestāžu aktiem, kuras tos piemēro."

4. Regulas Nr. 1049/2001 4. pantā ir noteikti tiesību piekļūt Kopienas iestāžu izdotajiem dokumentiem izņēmumi. Šajā lietā ir svarīgi šādi šīs normas punkti:

"1. Iestādes var atteikt piekļuvi dokumentam, ja iepazīšanās ar to var kaitēt:

a) sabiedrības interesēm saistībā ar:

— valsts drošību,

— [..]

— starptautiskajām attiecībām,

— [..]

— [..]

2. Iestādes var atteikt piekļuvi dokumentam, ja iepazīšanās ar to var kaitēt:

— fiziskas vai juridiskas personas komerciālo interešu, tostarp intelektuālā īpašuma, aizsardzībai,

— tiesvedības un juridisku konsultāciju aizsardzībai,

— pārbaužu, izmeklēšanas un revīziju mērķiem,

ja vien iepazīšanās ar to nav saistīta ar sevišķām sabiedrības interesēm.

3. Var atteikt piekļuvi dokumentam, ko iestāde izdevusi iekšējām vajadzībām, vai iestādes saņemtam dokumentam, kurš skar jautājumu, par ko tā nav pieņēmusi lēmumu, ja iepazīšanās ar šo dokumentu var nopietni kaitēt lēmumu pieņemšanai iestādē, ja vien iepazīšanās ar to nav saistīta ar sevišķām sabiedrības interesēm.

Var atteikt piekļuvi dokumentam, kas satur viedokļu izklāstu iekšējām vajadzībām sakarā ar apspriedēm un iepriekšējām pārrunām attiecīgās iestādes iekšienē, pat tad, ja lēmums jau ir pieņemts, ja iepazīšanās ar šo dokumentu var nopietni kaitēt lēmumu pieņemšanai iestādē, ja vien iepazīšanās ar to nav saistīta ar sevišķām sabiedrības interesēm.

[..]

5. Dalībvalsts var lūgt iestādei atteikt piekļuvi dokumentam, kas ir izdots minētajā dalībvalstī, bez tās iepriekšējas piekrišanas.

6. Ja izņēmumi attiecas tikai uz kādu pieprasītā dokumenta daļu, pārējās dokumenta daļas publisko.

[..]"

5. Regulas Nr. 1049/2001 9. pantā ir šādas normas par slepeno dokumentu režīmu:

"1. Slepeni dokumenti ir dokumenti, kas izdoti iestādēs vai to dibinātās aģentūrās dalībvalstīs, trešās valstīs vai starptautiskās organizācijās, un kam piešķirts grifs "SEVIŠĶI SLEPENS", "SLEPENS" vai "KONFIDENCIĀLS" saskaņā ar attiecīgās iestādes noteikumiem ar mērķi aizsargāt Eiropas Savienības vai dalībvalstu būtiskās intereses jomās, kuras norādītas 4. panta 1. punkta a) apakšpunktā, proti, valsts drošību, aizsardzību un militārajiem jautājumiem.

[..]

3. Slepenus dokumentus iekļauj reģistrā vai izsniedz tikai ar attiecīgā dokumenta autora piekrišanu.

4. Iestāde, kas pieņem lēmumu atteikt piekļuvi slepenam dokumentam, paskaidro sava lēmuma iemeslus tā, lai tas nekaitētu 4. pantā minētajām interesēm.

[..]"

III — Fakti

6. Pārsūdzētā sprieduma 2.–7. punktā PIT šādi apkopoja šīs lietas faktiskos apstākļus:

"2. 2002. gada 28. oktobrī Eiropas Savienības Padome pieņēma Lēmumu Nr. 2002/848/EK, ar ko īsteno 2. panta 3. punktu Regulā (EK) Nr. 2580/2001 par īpašiem ierobežojošiem pasākumiem, kas terorisma apkarošanas nolūkā vērsti pret konkrētām personām un organizācijām, un atceļ Lēmumu Nr. 2002/460/EK (OV L 295, 12. lpp.). Ar šo lēmumu prasītāju ietvēra ar šo regulu izveidotajā to personu sarakstā, kas pakļautas ar šo regulu ieviesto līdzekļu vai finanšu aktīvu iesaldēšanai (turpmāk tekstā — "apstrīdētais saraksts"). Šis saraksts tika precizēts ar Padomes 2002. gada 12. decembra Lēmumu Nr. 2002/974/EK (OV L 337, 85. lpp.) un Padomes 2003. gada 27. jūnija Lēmumu Nr. 2003/480/EK (OV L 160, 81. lpp.), atceļot iepriekšējos lēmumus un sastādot jaunu sarakstu. Prasītāja vārds ikreiz šajā sarakstā tika saglabāts.

3. Saskaņā ar Regulu Nr. 1049/2001 prasītājs, nosūtot apstiprinošu vēstuli 2002. gada 11. decembrī, pieprasīja pieeju dokumentiem, kas bija Padomes Lēmuma Nr. 2002/848 pieņemšanas pamatā, un izpaust valstis, kas šajā sakarā bija iesniegušas noteiktus doku-

mentus. Nosūtot apstiprinošu vēstuli 2003. gada 3. februārī, prasītājs pieprasīja pieeju visiem tiem jaunajiem dokumentiem, kas bija Padomes Lēmuma Nr. 2002/974 pieņemšanas pamatā, viņu atstājot sarakstā, un paziņot par valstīm, kas šajā sakarā bija iesniegušas noteiktus dokumentus. Nosūtot apstiprinošu vēstuli 2003. gada 5. septembrī, prasītājs īpaši pieprasīja pieeju Pastāvīgo pārstāvju komitejas (*Coreper*) ziņojumam Nr. 11 311/03 EXT 1 CRS/CRP, kas attiecas uz Lēmumu Nr. 2003/480, kā arī pirms Lēmuma Nr. 2003/480 pieņemšanas Padomei pakārtotajiem dokumentiem, to pamatojot ar viņa iekļaušanu un paturēšanu apstrīdētajā sarakstā.

4. Padome katram no pieprasījumiem pieeju atteica arī daļēji, proti, ar atkārtotiem 2003. gada 21. janvāra, 27. februāra un 2. oktobra lēmumiem (turpmāk tekstā attiecīgi — "pirmais lēmums par atteikumu", "otrais lēmums par atteikumu" un "trešais lēmums par atteikumu").

5. Attiecībā uz pirmo un otro lēmumu par atteikumu Padome norādīja, ka informācija, kas bija pamatā lēmumu pieņemšanai un ar ko ieviests apstrīdētais saraksts, attiecīgi bija minētā 2002. gada 23. oktobra (13 441/02 EXT 1 CRS/CRP 43) un 2002. gada 4. decembra (15 191/02 EXT 1 CRS/CRP 51) *Coreper* ziņojuma sadaļā "KONFIDENCIĀLS ES".

6. Padome atteica pieeju šiem ziņojumiem, atsaucoties uz Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 1. punkta a) apakšpunkta pirmo un trešo ievilkumu. Tā, no vienas puses, izklāstīja, ka "iepazīšanās [ar šiem ziņojumiem], kā arī to dalībvalstu iestāžu, kas cīnās pret terorismu, rīcībā esošā informācija ļauj personām, grupām un organizācijām, kas ir šīs informācijas objekts, nodarīt kaitējumu šo iestāžu veiktajām aktivitātēm un ievērojami skar sabiedrības intereses saistībā ar valsts drošību". No otras puses, atbilstoši Padomes teiktajam "iepazīšanās ar attiecīgo informāciju arī kaitē sabiedrības interešu aizsardzībai saistībā ar starptautiskajām attiecībām tādējādi, ka veiktie pasākumi terorisma apkarošanai tāpat skar trešo valstu iestādes". Padome pieeju informācijai atteica daļēji, pamatojoties uz to, ka uz šo informāciju attiecas "iepriekš minētie izņēmumi visā to pilnībā". Otrkārt, Padome atteicās izpaust tās valstis, kas iesniegušas atbilstošu informāciju, norādot, ka "attiecīgo informāciju saturošā dokumenta iestāde [s] pēc apspriešanās saskaņā ar Regulas Nr. 1049/2001 9. panta 3. punktu ir pret iepazīšanos ar pieprasīto informāciju".

7. Attiecībā uz trešo lēmumu par atteikumu Padome vispirms norādīja, ka prasītāja pieprasījums attiecas uz to pašu dokumentu, par kuru atteikums tika paziņots jau pirmajā atteikuma

lēmumā. Padome apstiprināja savu pirmo atteikuma lēmumu un papildināja, ka jāaizliedz arī piekļuve ziņojumam Nr. 13 441/02 sakarā ar izņēmumu par tiesvedību (Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 2. punkta otrais ievilkums). Turklāt Padome atzina, ka tā kļūdaini norādījusi kā atbilstošu ziņojumu Nr. 11 311/03, kas attiecas uz Lēmumu Nr. 2003/480. Šajā sakarā tā norādīja, ka nav saņēmusi citu informāciju vai dokumentu, kas attaisnotu Lēmuma Nr. 2002/848 atcelšanu tiktāl, ciktāl tas skar prasītāju."

IV — Izvirzītie prasījumi

7. Ar pārsūdzēto spriedumu PIT kā nepamatotas noraidīja prasības lietās T-110/03 un T-150/03. Lietā T-405/03 tā noraidīja prasību daļēji kā nepieņemamu un daļēji kā nepamatotu.

8. Prasītājs tālāk minēto iemeslu dēļ lūdz Tiesu:

— atcelt Pirmās instances tiesas (otrās palātas) 2005. gada 26. aprīļa spriedumu apvienotajās lietās T-110/03, T-150/03 un T-405/03;

— pamatojoties uz EKL 230. pantu, atcelt: a) Padomes 2003. gada 27. februāra Lēmumu (06/c/01/03): Padomes 2003. gada 27. februārī sniegtā atbilde uz Jana Fermona [*Jan Fermon*] atkārtoto iesniegumu saskaņā ar Regulas Nr. 1049/2001 7. panta 2. punktu, kas pa faksu atsūtīts 2002. gada 3. februārī; atbilde paziņota apelācijas sūdzības iesniedzēja pārstāvim 2003. gada 28. februārī; b) Padomes 2003. gada 21. janvāra Lēmumu (411c/01/02): Padomes 2003. gada 21. janvārī sniegtā atbilde uz Jana Fermona atkārtoto iesniegumu saskaņā ar Regulas Nr. 1049/2001 7. panta 2. punktu, kas pa faksu atsūtīts 2002. gada 11. decembrī; atbilde paziņota apelācijas sūdzības iesniedzēja pārstāvim 2003. gada 23. janvārī; un c) Padomes 2003. gada 2. oktobra Lēmumu (36/c/02/03): Padomes 2003. gada 2. oktobrī sniegtā atbilde uz Jana Fermona atkārtoto iesniegumu (2/03) Padomei saskaņā ar Regulas Nr. 1049/2001 7. panta 2. punktu, kas pa telefaksu atsūtīts 2003. gada 5. septembrī, 2003. gada 8. septembrī reģistrēts Padomes Ģenerālsekretariātā, par piekļuvi dokumentiem;

— piespriest Padomei atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

9. Padome lūdz Tiesu:

— atzīt apelācijas sūdzību par nepamatotu, un

— piespriest apelācijas sūdzības iesniedzējam atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

3. Pieņemot Padomes sniegto īso un standarta pamatojumu attiecībā uz atteikumu nodrošināt (daļēju) piekļuvi prasītajiem dokumentiem, PIT pārkāpusi EKL 253. pantā noteikto pienākumu norādīt pamatojumu.

V — Pamati

4. Ierobežojot pieteikumu, PIT pārkāpusi EKL 255. pantā noteiktās tiesības piekļūt dokumentiem, ECTK 6. panta 2. punktā noteikto nevainīguma prezumpciju un ECTK 13. pantā noteiktās tiesības uz efektīvu tiesas aizsardzību tiesību aizskāruma gadījumā.

10. Apelācijas sūdzības iesniedzējs izvirza piecus pamatus, kurus var rezumēt šādi:

5. PIT nepareizi interpretējusi Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 5. punktu un 9. panta 3. punktu, nosakot, ka šīs normas attiecas vienīgi uz "dokumentiem", un attiecīgi, ka Padomei bija pamats atteikt izpaust to dalībvalstu identitāti, kuras tos bija iesniegušas, ja šīs valstis pret to iebilda.

1. Nepamatoti ierobežojot savu likumības kontroli pār Padomes lēmumiem, ar kuriem liegta pieeja, PIT ir pārkāpusi EKL 220., 225. un 230. pantu, vispārīgos Kopienu tiesību principus, kas nostiprināti Eiropas Cilvēktiesību un pamatbrīvību aizsardzības konvencijas (turpmāk tekstā — "ECTK") 6. un 13. pantā, un tiesības uz aizstāvību.

VI — Analīze

2. PIT veiktā interpretācija par izņēmumiem tiesībās (daļēji) piekļūt dokumentiem patiesībā rada Padomei neierobežotu rīcības brīvību un pilnīgi liedz tiesības piekļūt dokumentiem, un tādējādi pārkāpj LES 1. panta otro daļu, 6. panta 1. punktu, EKL 255. pantu un Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 1. punkta a) apakšpunktu un 4. panta 6. punktu, kā arī EKL 220., 225. un 230. pantu.

A — *Ievada piezīmes*

11. Vispirms atzīmēšu, ka, tā kā apelācijas sūdzības iesniedzējs lūdz Tiesu atcelt Pado-

mes lēmumus, ar kuriem liegta pieeja prasītajiem dokumentiem, šis lūgums tādā veidā, kāds tas iesniegts, ir noraidāms kā acīmredzami nepieņemams, jo apelācijas sūdzību var iesniegt vienīgi par PIT spriedumu [6].

12. Otrkārt, jāatzīmē, ka, tā kā apelācijas sūdzības iesniedzēja pamatos nav apstrīdēts pamatojums, kura dēļ tika noraidītas prasības lietās T-150/03 un T-405/03, tad šī apelācijas sūdzība jāuzskata par tādu, kas attiecas uz PIT spriedumu lietā T-110/03 par pirmo atteikuma lēmumu.

B — *Pirmais pamats: EKL 220., 225. un 230. panta un ECTK 6. un 13. pantā nostiprināto tiesību uz aizstāvību pārkāpums*

1) PIT spriedums

13. Attiecībā uz PIT kontroles apjomu saistībā ar Padomes lēmumu par atteikumu likumību, pamatojoties uz Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 1. punkta a) apakšpunktā noteiktajiem obligātajiem izņēmumiem, PIT nosprieda:

"46. Kas attiecas uz Pirmās instances tiesas kontroles apjomu saistībā ar lēmuma par atteikumu likumību, ir jāatzīmē, ka spriedumos *Hautala*/Padome [7] [..] un *Kuijer*/Padome [8] [..] Pirmās instances tiesa ir piešķīrusi Padomei plašu rīcības brīvību, pieņemot lēmumu par atteikumu — daļēji kā šajā gadījumā, — kas balstīts uz sabiedrības interešu aizsardzību starptautisko attiecību jomā. Spriedumā *Kuijer*/Padome šāda rīcības brīvība ir piešķirta iestādei, ja tā savā atteikumā par pieeju vispārīgi ir balstījusies uz sabiedrības interešu aizsardzību. Tādējādi jomās, kas attiecas uz obligātiem izņēmumiem publiskai pieejai dokumentiem, kas paredzēti Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 1. punkta a) apakšpunktā, iestādēm ir plaša diskrecionārā vara.

47. Tā rezultātā Pirmās instances tiesas veiktā kontrole pār iestāžu lēmumu likumību, ar ko atsaka pieeju dokumentiem saistībā ar izņēmumiem, kas skar Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 1. punkta a) apakšpunktā paredzētās sabiedrības intereses, ir attiecināma tikai uz pārbaudi par procesuālo normu ievērošanu un pamatojuma sniegšanu, faktu

6 — Sal. ar, *inter alia*, 1999. gada 8. jūlija spriedumu lietā C-199/92 P *Hüls*/Komisija (*Recueil*, I-4287. lpp., 92. punkts) un 2003. gada 2. oktobra spriedumu lietā C-198/99 P *Ensidesa*/Komisija (*Recueil*, I-11111. lpp., 32. punkts).

7 — 1999. gada 19. jūlija spriedums lietā T-14/98 (*Recueil*, II-2489. lpp., 71. punkts).

8 — 2002. gada 7. februāra spriedums lietā T-211/00 (*Recueil*, II-485. lpp., 53. punkts).

materiālo precizitāti, kā arī acīmredzamas kļūdas neesamību faktu novērtējumā un pilnvaru nepareizu izmantošanu (skat. pēc analoģijas spriedumus lietā *Hautala*/Padome, 71. un 72. punkts, apstiprināts apelācijas instancē, un lietā *Kuijer*/Padome, 53. punkts)."

2) Apelācijas sūdzības iesniedzējs

14. Iepriekš minētajos punktos PIT, pēc apelācijas sūdzības iesniedzēja domām, ir kļūdaini ierobežojusi savas kontroles tiesības pār Padomes lēmumu, ar kuriem liegta piekļuve prasītajiem dokumentiem, likumību, nosakot, ka Padomei ir plaša rīcības brīvība, atsaucoties uz pamatiem, kas saistīti ar Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 1. punkta a) apakšpunktā minētajām sabiedrības interesēm, un no tā secinot, ka tās uzdevums attiecas tikai uz pārbaudi par procesuālo normu ievērošanu un pamatojuma norādīšanu, faktu materiālo precizitāti, kā arī acīmredzamas kļūdas neesamību faktu novērtējumā un pilnvaru nepareizu izmantošanu. Šī interpretācija, kas nozīmētu radīt Padomei neierobežotu rīcības brīvību, piemērojot izņēmumu, kas saistīts ar sabiedrības interešu pamatiem, nonāk pretrunā ar Kopienas likumdevēja gribu, kura mērķis bija izveidot pilnīgu tiesas kontroli pār tādu lēmumu likumību, kas liedz piekļuvi, lai nodrošinātu pārskatāmību. Šajā sakarā viņš atsaucas uz PIT Reglamenta 67. panta 3. punktu [9], kas PIT ļauj ņemt vērā lūgtos dokumentus.

15. Apelācijas sūdzības iesniedzējs atzīmē, ka viņa lieta ir atšķirīga no *Hautala* [10] lietas, no kuras PIT vadījās. Viņš atzīmē, ka pretēji *Hautala* lietā iesaistītajiem dokumentiem viņa lietā pieprasītie dokumenti ietilpst EKL piemērošanas jomā, nevis kopējās ārpolitikas un drošības politikas jomā, kas noteikta Līguma par Eiropas Savienību V sadaļā. Turklāt lietā *Hautala* attiecīgais dokuments bija izdots iekšējai lietošanai, nevis publiskošanai. Turpretim dokumenti, kuriem viņš vēlas piekļūt, bija pieņemti Padomes lēmuma pieņemšanai noteiktā likumdošanas procesā un tajos nebija ietverta tāda informācija, kuras izpaušana varētu radīt saspīlējumu attiecībās ar trešajām valstīm. Un, visbeidzot, viņa lieta jānošķir no lietas *Hautala*, jo pieprasītie dokumenti uz apelācijas sūdzības iesniedzēju attiecas personīgi. Pārsūdzētā sprieduma 52. punktā nospriežot, ka īpašās intereses, kādas varētu būt pieteikuma iesniedzējam, pieprasot pieeju dokumentam, kas attiecas uz viņu personīgi, nav jāņem vērā, piemērojot obligātos izņēmumus, kas paredzēti Regulas Nr. 1049/2001 4. panta

9 — Šī panta trešajā punktā noteikts: "Ja Pirmās instances tiesai iesniegts dokuments, kuram Kopienas iestāde liegusi piekļuvi tādā tiesvedībā, kas saistīta ar šī atteikuma likumību, dokuments nav izsniedzams pārējiem dalībniekiem".

10 — Minēts 7. zemsvītras piezīmē.

1. punkta a) apakšpunktā, PIT ir nonākusi pretrunā ar tās judikatūru, saskaņā ar kuru Padomei jāveic "patiesa attiecīgo lietas apstākļu pārbaude" [11].

16. Apelācijas sūdzības iesniedzējs uzsver, ka, ierobežojot savu kontroles apjomu, PIT ir pārkāpusi viņa tiesības uz aizstāvību, kas noteiktas ECTK 6. pantā. Viņš arī sūdzas, ka PIT nav atbildējusi uz viņa argumentiem, balstoties uz ECTK 6. panta 3. punktu, saskaņā ar kuru ikvienam, kas tiek apsūdzēts noziedzīgā nodarījumā, ir tiesības tikt detalizēti informētam par viņam izvirzītās apsūdzības raksturu un iemeslu. Tādējādi PIT viņam liegusi saņemt efektīvu tiesas aizsardzību attiecībā uz šo ECTK 13. pantā noteikto tiesību aizsardzību.

18. PIT pareizi nospriedusi, ka apelācijas sūdzības iesniedzēja īpašā interese par pieprasītajiem dokumentiem nav ņemama vērā. Padomes atteikums pamatojās uz Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 1. punkta pirmo un trešo ievilkumu, saskaņā ar kuriem nav prasīts interešu līdzsvars. Ja dokumenta publiskošana varētu kaitēt sabiedrības interešu aizsardzībai attiecībā uz sabiedrības drošību un/vai starptautiskajām attiecībām, Padomei būtu pienākums atteikt piekļuvi, nepārbaudot, vai pieteicējam varētu būt bijusi sevišķa personīga ieinteresētība par dokumentu. Atbildot uz apelācijas sūdzības iesniedzēja apgalvojumu, ka atteikuma lēmumam jābalstās uz "patiesu attiecīgo lietas apstākļu pārbaudi", kā tas noteikts lietā *Hautala* [12], Padome apgalvo, ka tas attiecas vienīgi uz tādiem objektīviem apstākļiem kā dokumenta saturs un iespējamais risks publiskošanas rezultātā nodarīt kaitējumu aizsargātajām interesēm.

3) Atbildētāja

17. Padome uzskata, ka apelācijas sūdzības iesniedzēja minētās atšķirības starp *Hautala* lietu un šo lietu nav būtiskas. Tā domā, ka pārsūdzētais spriedums pilnībā saskan ar PIT spriedumu *Hautala* lietā un ka no [*Hautala*] lietas izrietošās robežas attiecībā uz tiesas kontroli ir piemērojamas šajā lietā.

19. Padome noraida apelācijas sūdzības iesniedzēja argumentu, kas pamatots ar PIT Reglamenta 67. panta 3. punktu. Tā ir pilnīgi procesuāla tiesību norma, kuras mērķis ir ļaut PIT pārbaudīt tiesvedībā esošu dokumentu. Tas neskar PIT kontroles tiesības.

11 — Skat. PIT sprieduma lietā *Hautala* 67. punktu.

12 — Skat. iepriekšējo zemsvītras piezīmi.

4) Vērtējums

20. Apelācijas sūdzības iesniedzēja pirmajā pamatā izvirzītais pirmais jautājums attiecas uz tiesas kontroles apjomu pār lēmumiem, ar kuriem liegta piekļuve dokumentiem, pamatojoties uz Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 1. punktā noteiktajiem obligātajiem izņēmumiem. Vai šī kontrole un tādējādi arī pārsūdzētais spriedums ir ierobežots PIT izskatītajā lietā *Hautala* norādītajā veidā ar to, ka tiek noteikts, vai ievērotas procesuālās un pamatojuma normas, vai izvērtēta faktu saturiskā precizitāte, vai nav pieļauta acīmredzama kļūda faktu novērtējumā un pilnvaru nepareiza izmantošana? Vai arī šī [kontrole], kā to netieši norāda apelācijas sūdzības iesniedzējs, attiecas uz novērtējumu, vai atsauce uz sabiedrības interesēm ir bijusi pareiza, t.i., vai Padome pareizi rīkojusies, nemainīgi apgalvojot, ka, ja tiktu nodrošināta piekļuve pieprasītajiem dokumentiem, tiktu nodarīts kaitējums attiecīgajām sabiedrības interesēm?

21. Lai arī par PIT spriedumu lietā *Hautala* tika iesniegta apelācijas sūdzība [13], Tiesas spriedumā netika aplūkots šis aspekts par kontroles apjomu attiecībā uz to, ka Padome, liedzot piekļuvi dokumentiem, balstās uz obligātajiem izņēmumiem. To var izskaidrot tādējādi, ka apelācijas sūdzības iesniedzējs bija Padome, kura acīmredzami nebija ieinteresēta izvirzīt šo jautājumu, nevis sākotnējais pieteicējs. Tādēļ Tiesai atliek izvērtēt šo jautājumu.

22. Tiesas kontrole pār lēmumiem, ar kuriem, pamatojoties uz Regulas Nr. 1049/2001 4. pantu, liegta piekļuve vienas no ES iestādēm izdotajiem dokumentiem, jānosaka to interešu kontekstā, uz kurām attiecas šie izņēmumi, un ar regulas izveidoto sistēmu kopumā.

23. Tā kā pēdējais aspekts ir vispārīgāks, tas jāaplūko vispirms. Regulas Nr. 1049/2001 pamatprincips noteic, ka iestāžu izdotajiem dokumentiem jānodrošina iespējami plašāka piekļuve. Šis princips kalpo divējādiem mērķiem, no vienas puses, radot personām apstākļus, kas tām ļauj piedalīties sabiedrības pārvaldē, bet, no otras puses, nodrošinot, ka personas, kuru intereses negatīvi ietekmē iestāžu pieņemtie lēmumi, var aizstāvēt savas intereses [14].

13 — 2001. gada 6. decembra spriedums lietā C-353/99 P Padome/ *Hautala* (*Recueil*, I-9565. lpp.).

14 — Sal. ar Regulas Nr. 1049/2001 preambulas otro apsvērumu: "Atklātība dod iespēju pilsoņiem vēl vairāk iesaistīties lēmumu pieņemšanā un nodrošina lielāku pārvaldes sistēmas leģitimitāti un efektivitāti demokrātiskā iekārtā, kā arī nosaka tai lielāku atbildību pilsoņu priekšā. Atklātība veicina demokrātijas un pamattiesību ievērošanas principu nostiprināšanos, kuri noteikti ES Līguma 6. pantā un Eiropas Savienības Pamattiesību hartā."

24. Tā kā regulas preambulā noteikts, ka tās mērķis ir *"pēc iespējas* pilnīgāk nodrošināt sabiedrības tiesības piekļūt dokumentiem" [15] un ka *"principā* visiem iestāžu dokumentiem ir jābūt publiski pieejamiem" [16], tad redzams, ka nevar būt absolūtu tiesību piekļūt dokumentiem. Regulā Nr. 1049/2001 atzītas dažādas sabiedrības un privātās intereses, kurām nepieciešama īpaša aizsardzība un uz kurām tādēļ iestādes var atsaukties, liedzot piekļuvi dokumentiem. Šīs intereses ir definētas 4. pantā dažādās kategorijās izņēmumos no tiesībām uz piekļuvi dokumentiem.

25. Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 1., 2. un 3. punktā noteiktie izņēmumi kā tādi visi ir izteikti obligātā veidā: iestādes *var atteikt* [angļu valodā — *shall refuse*] piekļuvi dokumentam, ja tā publiskošana varētu kaitēt attiecīgo interešu aizsardzībai. Tomēr pretēji 4. panta 1. punktā noteiktajiem izņēmumiem 4. panta 2. un 3. punkts atļauj publiskot pieprasītos dokumentus, ja tas saistīts ar sevišķām sabiedrības interesēm.

26. Šīs diskusijas par tiesas kontroles apjomu labad ir iespējams izdarīt divus secinājumus par atšķirībām starp 4. panta 1. punktā esošajiem izņēmumiem un 4. panta 2. un 3. punktā esošajiem izņēmumiem.

27. Pirmais, kas kļūst skaidrs no pēdējo divu tiesību normu tiešās redakcijas, ir tas, ka tās iestādēm, nosakot, vai jāatsaka piekļuve dokumentiem, uzliek pienākumu līdzsvarot noteiktās intereses, kas jāaizsargā, atsakot publiskošanu (piemēram, komercinterešu, tiesas procesu vai iestāžu, lēmuma pieņemšanas procesa aizsardzība), ar vispārēju sabiedrisku interesi par attiecīgo publiskojamo dokumentu. Regulas 4. panta 1. punktā nav noteikta šādu interešu līdzsvarošana. Gluži pretēji — redzams, ka Kopienas likumdevējs ir radījis interešu līdzsvarošanu un tā noteikta pašā regulā: tā kā šajā normā uzskaitītās intereses pašas uzskatāmas par sevišķi nozīmīgām, tad nav citu interešu, kas varētu tās atsvērt. Tas nozīmē, ka gadījumā, ja kāda no šīm interesēm ir iesaistīta, tad automātiski piemērojams izņēmums.

28. Otrais secinājums ir tāds, ka, tā kā vienīgi sevišķas sabiedrības intereses var atsvērt ar regulas 4. panta 2. punktā noteiktajiem izņēmumiem aizsargātās intereses, tad šajā kontekstā nav svarīgas pieteicēja personīgās intereses, kādas tam varētu būt, lai piekļūtu dokumentam. *Ipso facto* tas arī piemērojams regulas 4. panta 1. punkta

15 — Regulas Nr. 1049/2001 preambulas ceturtais apsvērums (izcēlums pievienots).

16 — Regulas Nr. 1049/2001 preambulas 11. apsvērums (izcēlums pievienots).

kontekstā, kas nenosaka interešu līdzsvarošanu.

29. Šī ir pirmā norāde uz to, ka tiesas kontroles apjoms ir šaurāks 4. panta 1. punkta kontekstā nekā regulas 4. panta 2. punkta kontekstā.

30. Attiecībā uz Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 1. punkta a) apakšpunktā noteiktajos izņēmumos aizsargāto interešu, it īpaši sabiedrības drošības un starptautisko attiecību, būtību jāatzīst, ka šīs ir intereses, par kurām Padomei ir primāra politiskā atbildība, kas arī izriet no LES 11.–28. panta. Lēmums par to, piešķirt vai nepiešķirt piekļuvi dokumentam, kas ietekmē šīs intereses, noteikti ir atkarīgs no politiskajiem apsvērumiem, un tas jāpieņem, pamatojoties uz informāciju, kas pieejama vienīgi kompetentām politiskām iestādēm. Tā kā daudzos gadījumos politikas efektivitāte šajā jomā ir atkarīga no ievērotās konfidencialitātes, tad iesaistītajām Kopienas iestādēm jāievēro pilnīga slepenība, nosakot, vai, publiskojot dokumentus, varētu tikt nodarīts kaitējums kādai no 4. panta 1. punkta a) apakšpunktā uzskaitītajām interesēm. Ja tā uzskata, ka, nodrošinot piekļuvi dokumentam, šajā sakarā varētu tikt nodarīts kaitējums Eiropas Savienības interesēm, tai ir pienākums atteikt piekļuvi neatkarīgi no tā, kādas varētu būt pieteicēja intereses saņemt piekļuvi.

31. Tā kā Kopienu tiesa, aizstājot atbildīgo politisko iestāžu novērtējumu ar savu spriedumu, pārsniegtu tiesas kontroles būtību, tad izriet, ka tiesas kontrole pār lēmumiem, kuri, pamatojoties uz Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 1. punkta a) apakšpunktā uzskaitītajiem pamatiem, liedz piekļuvi, būtībā ir ierobežota. Tāpēc es secinātu, ka PIT pareizi ir nospriedusi, ka tiesas kontroles apjoms pār lēmumiem, kuri saskaņā ar regulas 4. panta 1. punktu liedz piekļuvi, attiecināms tikai uz pārbaudi par procesuālo normu ievērošanu un pamatojuma norādīšanu, faktu materiālo precizitāti, kā arī acīmredzamas kļūdas neesamību faktu izvērtējumā un pilnvaru nepareizu izmantošanu.

32. Es papildinātu, ka šis tiesas kontroles apjoma ierobežojums, pamatojoties uz regulas 4. panta 1. punkta a) apakšpunktu, nerada iestādei, atsakot piekļuvi dokumentam, neierobežotu rīcības brīvību, kā to apgalvo apelācijas sūdzības iesniedzējs. Tā kā kontrole vērš uzmanību uz PIT norādītajiem aspektiem, īpaši uz piekļuves atteikuma pamatojuma norādīšanu, iespējams efektīvi noteikt, vai attiecīgā iestāde pamatoti balstās uz obligātajiem izņēmumiem un vai šai

iestādei ir tiesības uzskatīt, ka dokumenta izpaušana radītu sabiedrības interešu apdraudējumu.

33. Es nepiekrītu apelācijas sūdzības iesniedzēja sacītajam, ka Kopienas likumdevēja mērķis bija radīt pilnīgu tiesas kontroli pār lēmumiem, kas saskaņā ar Regulu Nr. 1049/2001 liedz piekļuvi dokumentiem, un ka tas redzams no PIT Reglamenta 67. panta 3. punkta. Šī norma tikai noteic, ka tad, kad PIT procesā par atteikuma tiesiskumu ir iesniegts dokuments, kuram liegta piekļuve, dokuments nav izsniedzams pārējiem dalībniekiem. Patiešām, tas, ka iestāde ir iesniegusi attiecīgo dokumentu vai to saskaņā ar Reglamenta 65. pantu ir izprasījusi PIT, nedod tiesības PIT aizstāt Padomes novērtējumu ar savu. Tas ļauj PIT pārbaudīt, vai attiecīgā iestāde ir vai nav pieļāvusi acīmredzamu kļūdu, atsaucoties uz Regulas 4. panta 1. punkta a) apakšpunktā noteiktajiem izņēmumiem.

34. Lai gan apelācijas sūdzības iesniedzējs vēlas savu lietu nošķirt no lietas *Hautala* iepriekš 15. punktā minēto iemeslu dēļ, tomēr ir diskutabli, vai šie pamati ir būtiski vai pat pareizi. Pirmkārt, redzams, ka, lai gan lēmums par atteikumu bija saistīts ar lēmuma pamatā esošajiem dokumentiem, kas pieņemti saskaņā ar EKL atšķirībā no LES V sadaļas, tomēr acīmredzams, ka tas bija cieši saistīts ar Kopējo nostāju 2001/931/KĀDP par īpašu pasākumu piemērošanu cīņai pret terorismu [17]. Lai notiek, kas notikdams, Regula Nr. 1049/2001 vienlīdz attiecas uz dokumentiem, kas saistīti ar kopējo ārpolitiku un drošības politiku. Nav pārliecinošs arguments, ka attiecīgais dokuments netika pieņemts iekšējai lietošanai, ņemot vērā tā acīmredzami konfidenciālo raksturu. Turklāt lēmumus, ar kuriem tiek īstenots Regulas Nr. 2580/2001 2. panta 3. punkts, pēc būtības nevar uzskatīt par likumdošanas aktiem. Nav būtiski, ka atšķirībā no *Hautala* situācijas apelācijas sūdzības iesniedzējs bija personīgi ieinteresēts, ņemot vērā, ka, novērtējot, vai piešķirama piekļuve dokumentiem, personīgai ieinteresētībai nav nozīmes, kā secināts iepriekš 28. punktā. Tāpēc tas, ka netika ņemtas vērā apelācijas sūdzības iesniedzēja personīgās intereses, nenozīmē, ka nav notikusi apstākļu, kas saistīti ar prasītā dokumenta iespējamo publiskošanu, patiesa pārbaude.

35. Visbeidzot, atteikumu piešķirt pieeju dokumentam, uz kuru attiecas viens no obligātajiem 4. panta 1. punkta a) apakšpunkta izņēmumiem, pašu par sevi

17 — OV L 344, 93. lpp.

nevar uzskatīt par apelācijas sūdzības iesniedzēja tiesību uz aizstāvību pārkāpumu. Šajā kontekstā ir būtiski, ka viņš pienācīgi tika informēts par iekļaušanas iemesliem personu sarakstā, uz kuriem attiecas ierobežojošie pasākumi saskaņā ar Regulu Nr. 2580/2001. To var izdarīt ar citiem paņēmieniem, nevis tikai piešķirot piekļuvi dokumentam, kuru Padome uzskatījusi par konfidenciālu. Tomēr šis ir jautājums, kas izlemjams tiesvedības kontekstā, apstrīdot viņa vārda iekļaušanas un paturēšanas likumību iepriekš pieminētajā sarakstā, kas šobrīd jādara PIT.

36. Tāpēc es secinu, ka pirmais pamats ir noraidāms.

"77. Šajā sakarā ir jāatzīst, ka terorisma apkarošanas efektivitāte prasa, lai valsts iestāžu rīcībā esošā informācija, kas skar saistībā ar terorismu aizdomās turētās personas vai organizācijas, tiek turēta slepenībā nolūkā saglabāt to nozīmību un ļaujot veikt efektīvas darbības. Tādējādi pieprasītā dokumenta publiskošana kaitētu sabiedrības interesēm attiecībā uz sabiedrības drošību. Šajā sakarā nav pieņemams, ka prasītājs nošķir informāciju par stratēģisko kārtību no informācijas, kas to skar personīgi. Faktiski visa personiska rakstura informācija noteikti attiecas uz konkrētiem terorisma apkarošanas aspektiem, tādiem kā informācijas avoti, šīs informācijas raksturs vai saistībā ar terorismu aizdomās turēto personu uzraudzības pakāpe.

C — Otrais pamats: tiesību piekļūt dokumentiem pārkāpums, kas izriet no pārāk plašas šo tiesību izņēmumu interpretācijas

78. Tādējādi Padome, noraidot pieeju ziņojumam Nr. 13 441/02 sabiedrības drošības apsvērumu dēļ, nav pieļāvusi acīmredzamu kļūdu novērtējumā.

1) PIT spriedums

37. Jautājumā par to, vai Padome pieļāvusi acīmredzamu kļūdu novērtējumā, uzskatot, ka prasīto dokumentu publiskošana varētu kaitēt sabiedrības drošības un sabiedrības interešu aizsardzībai attiecībā uz starptautiskajām attiecībām, PIT nosprieda:

79. Otrkārt, attiecībā uz sabiedrības interešu aizsardzību saistībā ar starptautiskajām attiecībām, ņemot vērā Lēmumu Nr. 2002/848 un Regulu Nr. 2580/2001, ir skaidrs, ka to objekts, proti — terorisma apkarošana, iekļaujas starptautiskas aktivitātes kontekstā, kuras

pamatā ir Apvienoto Nāciju Drošības padomes 2001. gada 28. septembra Rezolūcija Nr. 1373 (2001). Šīs globālās aktivitātes ietvaros valstis ir aicinātas sadarboties. Tomēr šīs starptautiskās sadarbības aspekti, ļoti iespējams — pat noteikti, ir ietverti pieprasītajā dokumentā. Jebkurā gadījumā prasītājs nav apstrīdējis faktu, ka trešās valstis ir iesaistītas Lēmuma Nr. 2002/848 pieņemšanā. Viņš turpretī ir prasījis publiskot šīs valstis. No tā izriet, ka pieprasītais dokuments tiešām ir pieskaitāms pie izņēmuma saistībā ar starptautiskajām attiecībām.

80. Šī starptautiskā sadarbība terorisma [apkarošanas] jomā balstīta uz uzticību no valstu puses attiecībā uz piešķirto konfidencialitāti informācijai, kas iesniegta Padomei. Ņemot vērā pieprasītā dokumenta raksturu, Padome pamatoti varēja uzskatīt, ka šī dokumenta publiskošana varētu apdraudēt Eiropas Savienības vietu starptautiskajā sadarbībā terorisma apkarošanas jomā.

81. Šajā sakarā prasītāja arguments, atbilstoši kuram tas vien, ka trešās valstis ir iesaistītas iestāžu aktivitātēs, nav pietiekams, lai attaisnotu attiecīgā izņēmuma piemērošanu, un ir noraidāms iepriekš izklāstīto iemeslu dēļ. Faktiski pretēji tam, kas ietverts šajā argumentā, trešo valstu sadarbība ir daļa no īpaši slepenas jomas, proti — terorisma apkarošanas, ar ko attaisnojams, ka šī joma tiek turēta slepenībā. Turklāt, lasot lēmumu kopumā, tajā norādīts uz to, ka skartās valstis pašas ir atteikušās no to publiskošanas.

82. No tā izriet, ka Padome, uzskatot, ka pieprasītā dokumenta publiskošana varētu kaitēt sabiedrības interesēm starptautisko attiecību jomā, nav pieļāvusi acīmredzamu kļūdu novērtējumā."

2) Apelācijas sūdzības iesniedzējs

38. Apelācijas sūdzības iesniedzējs apgalvo, ka PIT nav ievērojusi tiesības piekļūt dokumentiem un EKL 230. pantu, ignorējot principu, ka šādas pamattiesības izņēmumi jāinterpretē un jāpiemēro šaurā nozīmē. PIT bija jānosaka katra izņēmuma piemērojamība atsevišķi, un tai nebija tikai jāpaziņo, ka Padome nav pieļāvusi nekādas acīmredzamas kļūdas novērtējumā. It īpaši tas ir attiecināms uz Padomes atteikumu daļēji piekļūt prasītajiem dokumentiem.

39. Attiecībā uz izņēmumiem sabiedrības drošības dēļ pārsūdzētā sprieduma 77. un 78. punktā PIT veiktā analīze, saskaņā ar kuru iestāžu rīcībā esošajai informācijai attiecībā uz terorismā aizdomās turamām personām jāpaliek konfidenciālai, lai neizpaustu stratēģisku informāciju par cīņu pret terorismu, atņemtu pārskatāmības principu visai pretterorisma cīņas nozarei, padarot oficiāli neiespējamu piekļuvi, pat daļēju piekļuvi dokumentiem.

starptautisko attiecību jēdzienu, jo tas nav piemērojams dalībvalstu attiecībām, bet tikai attiecībām ar trešām valstīm. Tāpēc PIT nav sniegusi pamatojumu, kāpēc informāciju sniegušo dalībvalstu identitātes atklāšana varētu kaitēt starptautiskajām attiecībām.

3) Atbildētāja

40. Attiecībā uz izņēmumiem starptautisko attiecību aizsardzības dēļ PIT argumentācija pārsūdzētā sprieduma 79. punktā atļauj iestādēm, pamatojoties uz neskaidriem un vispārīgiem kritērijiem, sistemātiski atteikt piekļuvi dokumentiem, ciktāl tas attiecas uz trešām valstīm. Acīmredzami nepareizs ir arguments, ka sadarbībai ar trešām valstīm šajā jomā jāpaliek slepenai, jo tas pastāv kā publisks fakts.

42. Padome norāda, ka PIT nav pieļāvusi tiesisku kļūdu, secinot, ka Padome nav pārsniegusi kompetences robežas, kas saistītas ar tās politiskajiem pienākumiem saskaņā ar Līguma par ES V sadaļu, uzskatot, ka uz pieprasīto dokumentu attiecas izņēmums par sabiedrības interesēm un ka tādējādi nevar piešķirt pat daļēju piekļuvi prasītajiem dokumentiem. PIT nekonstatēja, ka Padome varēja izdarīt citus secinājumus.

41. Svarīgāk ir tas, ka, lai gan pārsūdzētā sprieduma 80. un 81. punktā uzsvērts, ka valstīm jāspēj paļauties uz informācijas, kurā tās dalās, konfidencialitāti, no lietas izriet, ka par apelācijas sūdzības iesniedzēju informāciju sniegušas tikai dalībvalstis, nevis trešās valstis. Tādējādi PIT nepareizi interpretējusi

43. Attiecībā uz izņēmumiem starptautisko attiecību aizsardzības dēļ Padome piekrīt apelācijas sūdzības iesniedzējam, ka PIT secinājumi pārsūdzētā sprieduma 80. un 81. punktā, iespējams, balstās uz nepareizu pieņēmumu, ka prasītajā dokumentā bija informācija, ko Padomei iesniegušas trešās

valstis. No lietas redzams, ka dalībvalstis iesniedza attiecīgos dokumentus un ka Padome pēc šo dalībvalstu lūguma atteicās izpaust to identitāti. Neraugoties uz šo pārpratumu, Padome apgalvo, ka PIT novērtējums par to, kas svarīgs starptautiskās sadarbības terorisma apkarošanas jomā, ir pareizs. Šī jautājuma īpašais trauslums attaisno pieņemto sevišķi piesardzīgo pieeju, aizsargājot informāciju, kuras izpaušana varētu radīt iespēju izdarīt secinājumus par organizatorisko struktūru un Eiropas Savienības un trešo valstu sadarbības efektivitāti šajā jomā un kaitētu pašiem starptautisko centienu mērķiem cīņā pret terorismu.

laikā dokumentus Padomei iesniedza trešās valstis vai dalībvalstis, nav būtiskas, jo šie dokumenti tika atdoti attiecīgajām dalībvalstīm un Padome tos vairāk nepaturēja.

4) Vērtējums

44. Padome noliedz, ka tās pieeja atņemtu tiesības piekļūt dokumentiem, kā to apgalvo apelācijas sūdzības iesniedzējs. Patiesībā tā pārbauda katru dokumentu, ņemot vērā tā saturu un riska novērtējumu. Padome norāda, ka tā jau ir pilnīgi vai daļēji publiskojusi lielu skaitu dokumentu par šīm tēmām.

46. Otrajā pamatā apelācijas sūdzības iesniedzējs kritizē PIT novērtējumu jautājumam, vai Padomes lēmums, liedzot (daļēju) piekļuvi prasītajiem dokumentiem, var balstīties uz pamatiem par sabiedrības drošības un starptautisko attiecību aizsardzību.

45. Katrā ziņā arī tad, ja Tiesa secinātu, ka PIT novērtējums par izņēmumu saistībā ar starptautisko attiecību aizsardzību ir ar trūkumiem, tas nemainītu lietas rezultātus, tā kā attiecīgā dokumenta atteikuma lēmums kumulatīvi balstījās uz pamatiem, kas saistīti ar sabiedrības drošības un starptautisko attiecību aizsardzību. Ja tiktu secināts, ka Padome nevarēja balstīties uz kādu no šiem izņēmumiem, tās lēmums tomēr turpinātu pamatoties uz otru izņēmumu. Padome piebilst, ka neskaidrības par to, vai procesa

47. Kā jau es iepriekš secināju, tiesas kontroles apjoms attiecībā uz izņēmumiem, kas saistīti ar Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 1. punkta a) apakšpunktā uzskaitītajām sabiedrības interesēm, ierobežoti attiecas uz vairākiem aspektiem, tajā skaitā jautājumiem, vai attiecīgā iestāde pieļāvusi acīmredzamu kļūdu faktu novērtējumā vai nepareizi izmantojusi pilnvaras.

48. Attiecībā uz izņēmumiem sabiedrības drošības aizsardzības dēļ PIT sākotnēji no-

teica, ka prasītais dokuments patiešām ir saistīts ar šo jomu, jo tas kā pamats tika izmantots, lai identificētu par terorismu aizdomās turētās personas, grupas vai organizācijas. Tālāk tā atzīmēja, ka tas, ka dokuments attiecas uz sabiedrības drošību, pats par sevi neattaisno izņēmuma piemērošanu. Tāpēc tā uzsāka pārbaudīt, vai Padome pieļāvusi acīmredzamu kļūdu novērtējumā, nospriežot, ka prasītā dokumenta izpaušana varētu apdraudēt sabiedrības drošības aizsardzību. Šajā kontekstā tā atzīmēja, ka jāpieņem, ka pretterorisma cīņas efektivitāte paredz, ka publisko iestāžu rīcībā esošā informācija par terorismā aizdomās turētajām personām vai uzņēmumiem ir turama slepenībā, tā kā šī informācija paliek nozīmīga un dod iespēju efektīvi rīkoties. Publiskošana noteikti kaitētu sabiedriskajām interesēm attiecībā uz sabiedrības drošību. PIT secināja, ka Padome, atsakot piekļuvi prasītajam dokumentam, nav pieļāvusi nekādas acīmredzamas kļūdas novērtējumā [18].

49. Manuprāt, pamatojoties uz šo pieeju, nonākot pie šādiem secinājumiem, PIT nav pieļāvusi nekādas tiesiskas kļūdas. Tā nepieņēma vienīgi faktu, ka atteikums nodrošināt piekļuvi dokumentam balstījās uz to, ka dokuments ietilpa sabiedrības drošības aizsardzības jomā, bet turpināja pārbaudīt šīs prasības ticamību un apstiprināja, ka dokumenta izpaušana, iespējams, varētu kaitēt sabiedrības drošības aizsardzībai. Tāpēc tā pareizi izpildīja savu uzdevumu, pārbaudot Padomes lēmuma par atteikumu likumību šai funkcijai noteikto robežu ietvaros Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 1. punkta a) apakšpunkta kontekstā.

50. Pretēji apelācijas sūdzības iesniedzēja apgalvojumam PIT ievērotā pieeja nav dokumentu piekļuves tiesību neievērošana, ja tie attiecas uz cīņu pret terorismu. Ja redzams, ka šādi dokumenti attiecas uz šīs jomas politikas operatīvajiem aspektiem, tad nepārprotami uz tiem attiecas pamati par sabiedrības drošības aizsardzību. Kopienu tiesu uzdevums ir pārbaudīt, vai attiecīgais dokuments patiešām attiecas uz šo darbības jomu un vai Padome bez iemesla nav atsaukusies uz šo izņēmumu.

51. Attiecībā uz PIT novērtējumu par tādu izņēmumu piemērojamību, kas attiecas uz starptautisko attiecību aizsardzību, abi lietas dalībnieki piekrīt, ka PIT ir maldīgi pieņēmusi, ka prasītajā dokumentā ir trešo valstu sniegtā informācija un ka attiecīgi Padomei bija tiesības izmantot izņēmumu par starptautisko attiecību aizsardzību. Patiešām, tā kā netiek apstrīdēts, ka lēmumu par atteikumu pamatā esošie dokumenti pamatojās vienīgi uz dalībvalstu sniegto informāciju, tad PIT pieņemtā argumentācija nav pareiza. Izņē-

18 — Skat. pārsūdzētā sprieduma 74.–78. punktu.

mums par starptautisko attiecību aizsardzību skaidri attiecas vienīgi uz attiecībām ar trešām valstīm un starptautiskajām organizācijām, un to var izmantot vienīgi tad, ja dokumenta publiskošana varētu apdraudēt šīs attiecības.

52. Rodas jautājums, kādas sekas izriet no šīs kļūdas. Manuprāt, pārsūdzētais spriedums PIT argumentācijas kļūdu dēļ nebūtu atceļams divu iemeslu dēļ. Pirmkārt, lai gan, acīmredzot, trešās valstis tieši nav sniegušas informāciju, tomēr nevar izslēgt, ka prasītā dokumenta izpaušana atklātu ziņas par cīņu pret terorismu vispārīgākā ziņā, kas pēc savas būtības aptver vairākas valstis un organizācijas ārpus Eiropas Savienības robežām. Tas skaidri atsauktos uz attiecībām ar šīm valstīm un veidojumiem. Pamatojoties uz starptautisko attiecību aizsardzību, PIT atsaucās uz šo izņēmumu dimensiju ievada apsvērumos par šo jautājumu pārsūdzētā sprieduma 79. punktā.

53. Otrais iemesls, kas ir vairāk operatīvs, kā Padome pareizi atzīmē, ir tāds, ka piekļuvi liedzošais lēmums kumulatīvi balstās uz pamatiem saistībā ar sabiedrības drošības un starptautisko attiecību aizsardzību. Tā kā Padome pirmo no tiem izmantoja pareizi, lai atteiktu piekļuvi prasītajam dokumentam, tad pārsūdzētā sprieduma daļēja atcelšana kļūdas dēļ otrajā pamatā nebūtu praktiski lietderīga. Patiešām, ņemot vērā savus apsvērumus iepriekšējā punktā, es teiktu, ka pastāv labs iemesls aizstāt PIT sniegto argumentāciju attiecībā uz izņēmumu par starptautisko attiecību aizsardzību, jo tāda dokumenta izpaušana, kurā ir informācija par personām un uzņēmumiem, kuri tiek turēti aizdomās par piedalīšanos teroristiskās darbībās, pēc savas būtības varētu kaitēt starptautiskajiem centieniem apkarot terorismu.

54. Apelācijas sūdzības iesniedzējs tālāk apgalvo, ka arī tad, ja Padome varētu atsaukties uz sabiedrības interesēm, tas saprātīgi neattiecas uz visu prasīto dokumentu, un tāpēc bija jāpiešķir daļēja piekļuve. Padome apgalvo, ka piekļuves atteikuma iemesli piemērojami uz attiecīgo dokumentu kopumā.

55. Šajā jautājumā pārsūdzētais spriedums koncentrējas uz jautājumu, vai Padome ir pārbaudījusi, vai prasītajam dokumentam varēja piešķirt daļēju piekļuvi. PIT secināja,

ka nav pierādījumu par to, ka Padome nebūtu konkrēti apsvērusi šo iespēju. Papildus tam PIT pārsūdzētā sprieduma 88. punktā ir nospriedusi, ka, "tā kā uz pieprasīto dokumentu attiecas izņēmumi saistībā ar sabiedrības interesēm sabiedrības drošības un starptautisko attiecību jomā, pieprasītā dokumenta satura pilnīgāka un detalizētāka atklāšana var tikai apdraudēt informācijas konfidencialitāti, kura šo izņēmuma iemeslu dēļ būtu jāpatur slepenībā".

56. Apelācijas sūdzības iesniedzējs nav izvirzījis nevienu argumentu, kas apstrīdētu šo PIT apsvērumu. Nav iemeslu uzskatīt, ka tas nav pareizs.

57. Šī pamata ietvaros apelācijas sūdzības iesniedzējs apgalvo, ka PIT, dalībvalstis sajaucot ar trešām valstīm, nepareizi piemērojusi tiesību aktus, secinot, ka varēja noraidīt pat lūgumu izpaust dokumentus iesniegušo dalībvalstu identitāti.

58. Attiecībā uz šo punktu PIT atsaucās uz Regulas Nr. 1049/2001 9. panta 3. punktu, kurā noteikts, ka slepenus dokumentus, t.i., "dokument[us], kas izdoti iestādēs vai to dibinātās aģentūrās dalībvalstīs, trešās valstīs vai starptautiskās organizācijās un kam piešķirts grifs [..] "KONFIDENCIĀLS" [..]", var izsniegt tikai ar attiecīgā dokumenta autora piekrišanu. Turpinājumā tā secināja, ka "tādējādi Padomes pienākums nebija publiskot attiecīgos dokumentus, kuru autori ir valstis, saistībā ar Lēmuma Nr. 2002/848 pieņemšanu, ieskaitot autoru identitāti, jo, pirmkārt, šie dokumenti ir slepeni un, otrkārt, valstis — to autori — ir atteikušas atļauju tos publicēt".

59. Tā kā šis apsvērums vienlīdz attiecas gan uz dokumentiem, kuru autori ir dalībvalstis, gan uz dokumentiem, kuru autori ir trešās valstis, tad nav pamata piekrist apelācijas sūdzības iesniedzēja prasībai, ka neskaidrību dēļ par pieprasītā dokumenta informācijas izcelsmi PIT nepareizi piemērojusi tiesību normas attiecībā uz atteikumu izpaust iesaistītās dalībvalsts identitāti.

60. Ņemot vērā iepriekšējos apsvērumus, es uzskatu, ka otrais pamats ir noraidāms.

D — *Trešais pamats: EKL 253. pantā noteiktā pienākuma norādīt pamatojumu pārkāpums*

1) PIT spriedums

61. Attiecībā uz jautājumu, vai Padome, atsakot piekļuvi prasītajiem dokumentiem,

sniegusi tādu pamatojumu, no kura būtu iespējams saprast un pārliecināties, pirmkārt, par to, vai uz prasīto dokumentu attiecas izmantotais izņēmums, un, otrkārt, vai patiešām pastāv ar šo izņēmumu saistīta aizsardzības nepieciešamība, PIT nosprieda:

"62. Šajā gadījumā attiecībā uz ziņojumu Nr. 13 441/02 Padome skaidri norādīja izņēmumus, uz kuriem tā balstīja savu atteikumu, kumulatīvi minot Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 1. punkta a) apakšpunkta pirmo un trešo ievilkumu. Tā norādīja, ka šie izņēmumi ir nozīmīgi saistībā ar attiecīgajiem dokumentiem, un atsaucās uz terorisma apkarošanu un trešo valstu iejaukšanos. Turklāt tā sniedza īsu skaidrojumu par minētās aizsardzības nepieciešamību. Tāpat attiecībā uz sabiedrības drošību tā paziņoja, ka dokumentu publiskošana personām, kas ir šīs informācijas objekti, paver iespēju kaitēt valsts iestāžu darbībām. Attiecībā uz starptautiskajām attiecībām tā trāpīgi minēja trešo valstu iesaistīšanu terorisma apkarošanā. Šī pamatojuma īsais saturs ir pieņemams, ņemot vērā, ka papildu informācijas pieminēšana, proti, atsaucoties uz noteiktu dokumentu saturu, atņemtu minētajiem izņēmumiem to mērķi.

63. Attiecībā uz atteikumu piešķirt daļēju pieeju dokumentiem Padome skaidri norādīja, ka, no vienas puses, tā ir izvērtējusi šo iespēju un, no otras puses, tā norādīja iemeslu, kādēļ šī iespēja tika noraidīta, proti, ka uz attiecīgajiem dokumentiem pilnībā ir attiekušies minētie izņēmumi. Šo pašu iemeslu dēļ Padome nav varējusi precīzi noteikt informāciju, kas ietverta šajos dokumentos, neatņemot minētajiem izņēmumiem to mērķi. Tas, ka šis pamatojums izrādās šablonisks, pats par sevi nav kļūda pamatojumā, jo tas nav šķērslis ne veiktās argumentācijas izpratnei, ne arī pārbaudei.

64. Attiecībā uz valstīm, kas iesniegušas nozīmīgus dokumentus, ir jāatzīmē, ka Padome savos sākotnējos lēmumos par atteikumu pati vērsa uzmanību uz dokumentu esamību no trešām valstīm. No vienas puses, Padome šajā sakarā norādīja uz izvirzīto izņēmumu, proti, Regulas Nr. 1049/2001 9. panta 3. punktu. No otras puses, tā iesniedza divus kritērijus šī izņēmuma piemērošanai. Pirmkārt, tā netieši, bet noteikti uzskatīja, ka attiecīgie dokumenti ir slepeni dokumenti. Šī informācija šķiet saprotama un pārbaudāma, ņemot vērā tās kontekstu, it īpaši ņemot vērā attiecīgo dokumentu klasificēšanu ar nosaukumu "KONFIDENCIĀLS ES". Otrkārt, Padome paziņoja, ka ir konsultējusies ar attiecīgajām iestādēm un ņēmusi vērā to nostāju sakarā ar šo iestāžu identitātes publiskošanu.

65. Neskatoties uz to, ka pirmā lēmuma par atteikumu pamatojums ir salīdzinoši īss (divas lapas), prasītājs pilnībā varēja saprast viņam sniegtā atteikuma iemeslus un Pirmās instances tiesa varēja īstenot kontroli. Tādējādi Padome pareizi ir pamatojusi attiecīgos lēmumus."

2) Apelācijas sūdzības iesniedzējs

62. Apelācijas sūdzības iesniedzējs apgalvo, ka, piekrītot, ka Padomes (daļējas) piekļuves atteikuma prasītajiem dokumentiem pamatojums bija ļoti īss, šablonisks un neindividualizēts, un pat pārsūdzētā sprieduma 77. punktā sniedzot papildu argumentus Padomes lēmumiem, PIT spriedums noliedz EKL 253. pantā noteikto pamatojuma pienākumu.

63. Attiecībā uz Padomes atteikumu izpaust to valstu identitāti, kuras sniegušas attiecīgos dokumentus vai informāciju, sajaucot dalībvalstis ar trešām valstīm, PIT nav sniegusi apelācijas sūdzības iesniedzējam nekādus paskaidrojumus, kāpēc Padome atteicās izpaust attiecīgo dalībvalstu identitāti. Turklāt PIT sniegtā EKL 253. panta interpretācija šajā sakarā ir radījusi nepieņemamu tās kontroles tiesību ierobežojumu un tādējādi ir pārkāpts EKL 230. pants.

3) Atbildētāja

64. Padome uzskata, ka pārsūdzētā sprieduma 59.–65. punktā PIT pareizi pārbaudījusi pamatojumu tās atteikumam piešķirt piekļuvi prasītajiem dokumentiem. Tā atzīmē, ka PIT argumentācija pārsūdzētā sprieduma 77., 80. un 81. punktā attiecas uz jautājumu, vai Padome bija pieļāvusi acīmredzamu kļūdu novērtējumā, uzskatot, ka prasīto dokumentu izpaušana kaitētu tādu sabiedrības interešu aizsardzībai, kas attiecīgi saistītas ar sabiedrības drošību un starptautiskajām attiecībām. Šajā kontekstā PIT noteikti nesaista skaidrie argumenti un iemesli lēmumā par atteikumu. Tā var arī balstīties uz apsvērumiem, kas ir kopīgas vispārējas zināšanas šajā kontekstā un kuras tādējādi var tikt likumīgi prezumētas esam iestāžu lēmumu pamatā.

65. Attiecībā uz daļējas piekļuves aspektu Padome atzīmē, ka īpaši attiecībā uz slepeniem dokumentiem var būt ārkārtīgi grūti katram dokumenta elementam norādīt pamatojumu, kāpēc to nevar atklāt, neizpaužot attiecīgo fragmentu saturu un tādējādi neatņemot izņēmumam tā galveno mērķi.

66. Attiecībā uz attiecīgo dokumentu iesniegušo dalībvalstu identitātes neizpaušanas iemesliem Padome norāda — ja dokuments

klasificēts ar nosaukumu "KONFIDENCIĀLS ES" un tādējādi Regulas Nr. 1049/2001 9. panta 1. punkta izpratnē ir slepens dokuments, tad saskaņā ar šīs regulas 9. panta 3. punktu dokumenta autoram ir pilnīga kontrole pār šo dokumentu, ieskaitot informāciju par tā esamību. Tas nozīmē, ka, sniedzot iemeslus šāda slepena dokumenta piekļuves atteikumam, pietiek ar atsauci uz [dokumenta] autora iebildumiem pret tā izpaušanu.

4) Vērtējums

67. Trešais apelācijas sūdzības iesniedzēja izvirzītais pamats vērsts pret PIT novērtējumu Padomes pamatojumam attiecībā uz tās atteikumu piešķirt (daļēju) piekļuvi prasītājiem dokumentiem.

68. Saskaņā ar EKL 253. pantu pamata mēraukla attiecībā uz iestādes pieņemto lēmumu pamatojuma atbilstību, pirmkārt, ir, vai tas ļauj ieinteresētajām personām zināt, kāpēc veikts tāds pasākums, un, otrkārt, vai tas ļauj kompetentajai Kopienu tiesai īstenot tiesas kontroli. Šajā sakarā netiek prasīts, lai pamatojums konkretizētu visus nozīmīgos faktiskos un tiesiskos apstākļus, jo jautājums par to, vai tiesību akta pamatojums atbilst EKL 253. panta prasībām, jāizvērtē, ņemot vērā ne tikai tā tekstu, bet arī tā kontekstu, kā arī visas tiesību normas, kas regulē attiecīgo jomu [19]. PIT šos pamatprincipus atkārtojusi pārsūdzētā sprieduma 59. punktā kā sava novērtējuma sākumpunktu.

69. Runājot par lēmumiem, ar kuriem liegta piekļuve dokumentiem, PIT saskaņā ar esošo judikatūru pārsūdzētā sprieduma 60. un 61. punktā ir atzīmējusi, ka, ja "attiecīgā iestāde šādu pieeju atsaka, tai katrā konkrētajā gadījumā, pamatojoties uz tās rīcībā esošo informāciju, ir jāpierāda, ka Regulā Nr. 1049/2001 uzskaitītie izņēmumi patiešām attiecas uz dokumentiem, kuriem lūgta pieeja [..]. Tomēr var nebūt iespējams norādīt iemeslus, kas attaisno slepenību saistībā ar katru dokumentu, neizpaužot šī dokumenta saturu un attiecīgi neatņemot izņēmumam tā pamatmērķi" [20]. "Saskaņā ar šo judikatūru iestādei, kas atteikusi pieeju dokumentam, jāsniedz pamatojums, kas ļauj saprast un pārbaudīt, pirmkārt, vai pieprasītais dokuments tiešām attiecas uz jomu, kuru skar minētais izņēmums, un, otrkārt, vai pastāv ar šo izņēmumu saistītā aizsardzības vajadzība."

70. Piemērojot šos kritērijus, PIT tālāk pilnīgi pārbaudīja Padomes sniegto pamato-

19 — Skat., *inter alia*, 2003. gada 6. marta spriedumu lietā C-41/00 P *Interporc*/Komisija (*Recueil*, I-2125. lpp., 55. punkts).

20 — Pēc analoģijas PIT pieminējusi 2000. gada 11. janvāra spriedumu apvienotajās lietās C-174/98 P un C-189/98 P Nīderlande un *Van der Wal*/Komisija (*Recueil*, I-1. lpp., 24. punkts) un 1997. gada 5. marta spriedumu lietā T-105/95 *WWF UK*/Komisija (*Recueil*, II-313. lpp., 65. punkts).

jumu par punktiem, kas saistīti ar Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 1. punkta a) apakšpunkta izņēmumu piemērošanu, tās atteikumu piešķirt daļēju piekļuvi un atteikumu izpaust to valstu identitāti, kuras iesniegušas attiecīgos dokumentus. Pārsūdzētā sprieduma 65. punktā tā nonāca pie secinājuma, ka, "neraugoties uz to, ka pirmā lēmuma par atteikumu pamatojums ir salīdzinoši īss [..], prasītājs pilnībā varēja saprast viņam sniegtos atteikuma iemeslus un Pirmās instances tiesa varēja īstenot kontroli. Tādējādi Padome ir pareizi pamatojusi attiecīgos lēmumus."

71. Manuprāt, šajā jautājumā PIT analīze 59.–65. punktā nav kļūdaina. Lai arī šajā lietā piekrītot, ka īss un pat šablonisks pamatojums atbilst EKL 253. pantam, tā tomēr to nedarīja, vispirms nepārbaudot, vai pamatojums atbilst diviem iepriekš norādītajiem kritērijiem, proti, vai tas bija pietiekams, lai apelācijas sūdzības iesniedzējs varētu saprast, kāpēc tiek liegta piekļuve prasītajiem dokumentiem, un vai tas ļāva PIT īstenot tiesas kontroli. Tāpēc pat nepastāv jautājums, vai PIT ļāva Padomei patvaļīgi atteikt piekļuvi dokumentiem vai nu par trešo valstu darbībām, vai citādi — par sabiedrības drošības aizsardzību.

72. Apelācijas sūdzības iesniedzēja apgalvojumi par to, ka pārsūdzētā sprieduma 77. punktā PIT papildinājusi Padomes iesniegtos argumentus, ir maldinoši. Kā Padome pareizi atzīmē, šis apsvērums tika izdarīts, lai novērtētu, vai ir pareizi izmantots izņēmums, kas saistīts ar sabiedrības drošības aizsardzību. Tas noteikti nebija paredzēts atteikuma lēmumu pamatojumu aizstāšanai.

73. Attiecībā uz to, ka nebija pamatots izskaidrojums, kāpēc dokumentu sniegušo dalībvalstu identitātes izpaušana varētu radīt sabiedrības drošības un starptautisko attiecību aizsardzības apdraudējumu, es atsaucos uz saviem iepriekšējiem secinājumiem par šo jautājumu 57.–59. punktā otrā pamata diskusijas kontekstā.

74. Attiecīgi es uzskatu, ka trešais pamats ir noraidāms.

E — *Ceturtais pamats: tiesību piekļūt dokumentiem, nevainīguma prezumpcijas un tiesību uz efektīvu tiesas aizsardzību pārkāpums*

1) PIT spriedums

75. PIT šādi atbildēja uz apelācijas sūdzības iesniedzēja apgalvojumu, ka, liedzot viņam

piekļuvi prasītajiem dokumentiem, Padome pārkāpusi Kopienu tiesību vispārīgos principus, kas nostiprināti ECTK 6. pantā:

"50. Ir jāatgādina, ka, no vienas puses, saskaņā ar Regulas Nr. 1049/2001 2. panta 1. punktu tiesības piekļūt iestāžu dokumentiem bauda "ikviens Savienības pilsonis un fiziska persona, kas pastāvīgi dzīvo kādā dalībvalstī, vai juridiska persona, kuras juridiskā adrese ir kādā dalībvalstī". No tā izriet, ka šīs regulas mērķis ir nodrošināt pieeju visiem publiskiem dokumentiem, ne tikai pieteicēja pieeju dokumentiem, kas uz viņu attiecas.

51. No otras puses, Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 1. punkta a) apakšpunktā paredzētie izņēmumi saistībā ar pieeju dokumentiem ir izteikti saistošā redakcijā. No tā izriet, ka iestāžu pienākums ir atteikt pieeju dokumentiem, uz kuriem šie izņēmumi attiecas, ja vien ir pierādīti noteikti apstākļi (skat. pēc analoģijas Pirmās instances tiesas 1997. gada 5. marta spriedumu lietā T-105/95 *WWF UK*/Komisija (*Recueil*, II-313. lpp., 58. punkts) un 2000. gada 13. septembra spriedumu lietā T-20/99 *Denkavit Nederland*/Komisija (*Recueil*, II-3011. lpp., 39. punkts)).

52. Tādējādi atsevišķas intereses, ar ko uzsver pieteicēja pieeju dokumentam, kas uz viņu attiecas personīgi, nav jāņem vērā, piemērojot obligātos izņēmumus, kas paredzēti Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 1. punkta a) apakšpunktā.

53. Prasītājs būtībā pārstāv viedokli, ka Padomei bija pienākums viņam ļaut piekļūt pieprasītajiem dokumentiem tādā apmērā, ciktāl tie viņam bija vajadzīgi nolūkā nodrošināt savas tiesības uz lietas taisnīgu izskatīšanu lietas T-47/03 ietvaros.

54. Tomēr Padomei, kas savā pirmajā lēmumā par atteikumu minējusi obligātus izņēmumus, kas paredzēti Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 1. punkta a) apakšpunktā, nevar pārmest, ka tā nav ņēmusi vērā iespējamo īpašo prasītāja vajadzību iegūt savā rīcībā pieprasītos dokumentus.

55. Tādējādi, pat pieņemot, ka šie dokumenti, izrādās, ir bijuši vajadzīgi, lai prasītājs varētu aizstāvēties lietas T-47/03 ietvaros — jautājums, kas ir izvērtējams šajā lietā, — šis apstāklis nav nozīmīgs, lai izvērtētu pirmā lēmuma par atteikumu spēkā esamību.

56. Tā rezultātā trešais pamats ir noraidāms kā nepamatots."

2) Apelācijas sūdzības iesniedzējs

76. Apelācijas sūdzības iesniedzējs uzskata, ka PIT pārsūdzētā sprieduma 50.–56. punktā nepareizi interpretējusi viņa lūguma apjomu un attiecīgi pārkāpusi ECTK 6. panta 2. punktā un 13. pantā noteikto nevainīguma prezumpciju un tiesības uz efektīvu tiesas aizsardzību. No apelācijas sūdzības iesniedzēja padomdevēja paziņojuma tiesas sēdē PIT nepareizi secinājusi, ka apelācijas sūdzības iesniedzējs lūdz piekļuvi attiecīgajiem dokumentiem, vienīgi lai nodrošinātu savas tiesības uz aizstāvību lietā T-47/03. Tomēr viņa pieteikuma mērķis bija kā sev, tā vispārējai sabiedrībai iegūt piekļuvi dokumentiem, kuri ir pamatā viņa iekļaušanai attiecīgajā sarakstā. Ņemot vērā sociālo nosodījumu, kas rodas, viņa vārdu iekļaujot šajā sarakstā, viņam bija svarīgas iespējas publiski reaģēt uz faktiem, kuros viņu vaino.

77. Apelācijas sūdzības iesniedzēja iespējas pieprasīt piekļuvi dokumentiem lietas T-47/03 kontekstā nenozīmē ECTK 13. pantā noteikto efektīvo tiesas aizsardzību. Ņemot vērā, ka apsūdzības par viņa līdzdalību teroristiskās darbībās tika plaši publicētas starptautiskajā presē, efektīva tiesas aizsardzība par nevainīguma prezumpcijas, viņa goda un cieņas aizsardzības un viņa tiesību tikt uzskatītam par nevainīgu līdz vainas konstatēšanas brīdim pārkāpumiem nozīmē, ka viņš var publiski atbildēt uz šīm apsūdzībām ne tikai vispārīgi, bet, diskutējot par it kā esošiem specifiskiem pierādījumiem, kas pret viņu izvirzīti, par viņa šķietamo līdzdalību specifiskos noziegumos. Šajā kontekstā viņš atsaucas uz Eiropas Cilvēktiesību tiesas spriedumu lietā *Allenet de Ribemont*/Francija [21], saskaņā ar kuru visām valsts iestādēm ir pienākums ievērot nevainīguma prezumpciju un neizteikt nekādus apgalvojumus, kas varētu likt sabiedrībai uzskatīt, ka viņš ir vainīgs.

3) Atbildētāja

78. Saskaņā ar Padomes viedokli PIT secinājumi pārsūdzētā sprieduma 50.–56. punktā par Regulas Nr. 1049/2001 mērķiem un tās interpretācija par šīs regulas 4. panta 1. punkta a) apakšpunktā noteiktajiem obligātajiem izņēmumiem ir pilnīgi pareiza. Tā kā piekļuves atteikums pamatojās uz šiem obligātajiem izņēmumiem, PIT pareizi nav ņēmusi vērā apelācijas sūdzības iesniedzēja izvirzītās īpašās intereses. Apelācijas sūdzības iesniedzēja apgalvojums, saskaņā ar kuru viņš lūdza piekļuvi dokumentiem vienīgi tiktāl, ciktāl tie attiecas uz viņu, šajā sakarā nav ietekmējis PIT spriedumu.

21 — Eiropas Cilvēktiesību tiesas 1995. gada 10. februāra spriedums, Krājums A, Nr. 308, 36. punkts.

79. Pretēji apelācijas sūdzības iesniedzēja apgalvotajam piekļuve dokumentiem, uz kuriem pamatojās Padomes lēmums par viņa iekļaušanu ar Padomes Lēmumiem Nr. 2002/848, 2002/974 un 2003/480 izveidotajos sarakstos, nevar tikt uzskatīta par efektīvāku līdzekli, kas ļautu viņam publiski apstrīdēt apsūdzības par viņa līdzdalību teroristiskās darbībās, kā apstiprinot viņa tiesības uz aizstāvību lietā T-47/03.

4) Vērtējums

80. Apelācijas sūdzības iesniedzēja ceturtajā pamatā izvirzīti divi jautājumi, kuri abi ir aplūkoti manas diskusijas par pirmo pamatu kontekstā.

81. Savā pirmajā punktā apelācijas sūdzības iesniedzējs būtībā apgalvo, ka PIT nepareizi interpretējusi viņa pieteikuma apjomu, uzskatot, ka viņa pieteikums saņemt piekļuvi prasītajiem dokumentiem bija domāts, lai atbalstītu viņa aizstāvību lietas T-47/03 kontekstā, jo viņš vēlējās piekļūt šim dokumentam, lai tas viņam palīdzētu publiski sevi aizstāvēt.

82. Tomēr, kā es jau iepriekš 27. punktā atzīmēju un kā arī Padome norāda, Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 1. punkta a) apakšpunkta kontekstā nav paredzēta sabiedrības interešu līdzsvarošana atsevišķu dokumentu konfidenciālā rakstura dēļ ar personīgajām interesēm, kas pilsoņiem vai uzņēmumiem varētu būt, lai saņemtu piekļuvi attiecīgajam dokumentam. Tas, ka apelācijas sūdzības iesniedzēja pieteikumu par piekļuvi attiecīgajam dokumentam iedvesmojuši citi motīvi, nevis tie, kurus minējusi PIT pārsūdzētā sprieduma 53. punktā, PIT novērtējumā nav būtiski un nevar ietekmēt tā spēkā esamību.

83. Savā otrajā punktā apelācijas sūdzības iesniedzējs norādījis, ka iespēja saņemt piekļuvi prasītajam dokumentam tiesvedības lietā T-47/03 kontekstā nevar tikt uzskatīta par efektīvu tiesas aizsardzību ECTK 13. panta izpratnē. Viņš norāda, ka viņam jābūt gatavam atbildēt uz specifiskām pret viņu publiski celtām apsūdzībām.

84. Iepriekš 35. punktā es secināju, ka tad, ja dokuments attiecas uz vienu sabiedrisku interesi, uz kuru attiecas Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 1. punkta a) apakšpunkta obligātie izņēmumi, tad atteikums piešķirt piekļuvi dokumentiem kā tāds nevar tikt uzskatīts par tiesību uz aizstāvību pārkāpumu vai, konkrētāk, par tiesību uz efektīvu tiesas aizsardzību liegšanu. Par to, ka saskaņā ar Kopienas tiesībām ir pieejama efektīva tiesas aizsardzība, liecina tas, ka apelācijas sūdzības iesniedzējam

saskaņā ar EKL 230. pantu bija iespēja apstrīdēt viņa iekļaušanu to personu, grupu un organizāciju sarakstā, kuriem piemērojami Regulas Nr. 2580/2001 īpašie pasākumi, un ka viņš izmantoja šo iespēju.

85. Nobeigumā, es neuzskatu, ka apelācijas sūdzības iesniedzēja stāvoklis var tikt salīdzināts ar to, kāds bija Eiropas Cilvēktiesību tiesā izskatītajā lietā *Allenet de Ribemont*. Tajā lietā, tā kā atsevišķas valsts iestādes publiski nosauca iesaistīto personu par slepkavības izdarīšanas uzkūdītāju, pastāvēja iespējamība, ka varētu tikt apšaubīta nevainīguma prezumpcija. Turpretim, lai arī ir taisnība, ka minētajā sarakstā iekļautās personas tiek publiski turētas aizdomās par līdzdalību teroristiskās darbībās, tomēr jāatzīst, ka šī Kopienas pasākuma mērķis ir novērst teroristiskas darbības, apkarojot terorisma finansēšanu. Tā kā ar to saistīto līdzekļu iesaldēšanu var panākt, vienīgi sadarbojoties publiskām un privātām finanšu institūcijām, tad attiecīgo personu, grupu un organizāciju saraksts nenovēršami tiek publiskots.

86. Ņemot vērā šos secinājumus, ceturtais pamats ir noraidāms.

F — *Piektais pamats: Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 5. punkta un 9. panta 3. punkta pārkāpums*

1) PIT spriedums

87. PIT pārsūdzētā sprieduma 64. punktā, kas minēts iepriekš 61. punktā, ir apsvērusi sniegto pamatojumu par atteikumu izpaust dokumentu iesniegušo dalībvalstu identitāti. Attiecībā uz Padomes pienākumu izpaust attiecīgo dalībvalstu identitāti PIT nosprieda:

"91. Vispirms ir jāatzīmē, ka prasītāja argumentācija būtiski ir balstīta uz agrāko judikatūru saistībā ar 1993. gada 6. decembra Uzvedības kodeksu par publisku pieeju Padomes un Komisijas dokumentiem (OV L 340, 41. lpp.; turpmāk tekstā — "Uzvedības kodekss"), kas īstenots ar Padomes 1993. gada 20. decembra Lēmumu Nr. 93/731/EK par publisku piekļuvi [pieeju] Padomes dokumentiem (OV L 340, 43. lpp.) un Komisijas 1994. gada 8. februāra Lēmumu Nr. 94/90/EOTK, EK, *Euratom* par publisko piekļuvi [pieeju] Komisijas dokumentiem (OV L 46, 58. lpp.).

92. Saskaņā ar Uzvedības kodeksu, ja iestādes rīcībā esošā dokumenta autors ir trešā persona, dokumenta pieprasījums ir adresējams tieši šai personai. Tiesa secināja, ka iestādei ir jāpublisko ieinteresētajai personai dokumenta autors, lai tā turpmāk varētu vērsties pie viņa (*Interporc*/Komisija, minēts iepriekš 59. punktā, 49. punkts).

93. Savukārt atbilstoši Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 4. un 5. punktam attiecīgajai iestādei nākas pašai konsultēties ar autoru, izņemot gadījumus, ja apstiprinoša vai noliedzoša atbilde ir skaidra pati par sevi. Dalībvalstu gadījumā tās var lūgt to, ko prasa to savstarpējā vienošanās.

94. Autora noteikums, kāds tas atrodams Uzvedības kodeksā, tātad ir pakļauts būtiskām izmaiņām Regulā Nr. 1049/2001. No tā izriet, ka autora identitātei ir mazāka nozīme nekā saskaņā ar iepriekšējo noregulējumu.

95. Turklāt attiecībā uz slepeniem dokumentiem Regulas Nr. 1049/2001 9. panta 3. punktā noteikts, ka tos "iekļauj reģistrā vai izsniedz tikai ar attiecīgā dokumenta autora piekrišanu". Tātad ir jākonstatē, ka uz slepeniem dokumentiem ir attiecināms izņēmuma gadījums, kura mērķis acīmredzami ir nodrošināt noslēpumu gan attiecībā uz tā saturu, gan arī tā esamību.

96. Tādējādi Padomes pienākums nebija publiskot attiecīgos dokumentus, kuru autori ir valstis, saistībā ar Lēmuma Nr. 2002/848 pieņemšanu, ieskaitot autoru identitāti, jo, pirmkārt, šie dokumenti ir slepeni un, otrkārt, valstis — to autori — nav piekritušas tos publiskot."

2) Apelācijas sūdzības iesniedzējs

88. Apelācijas sūdzības iesniedzējs apgalvo, ka PIT pārsūdzētā sprieduma 64. un 96. punktā nepareizi atzinusi, ka Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 5. punkts un 9. panta 3. punkts attiecas gan uz "informāciju", gan uz "dokumentiem", tādējādi attaisnojot Padomes atteikumu izpaust to dalībvalstu identitāti, kuras iesniegušas attiecīgos dokumentus. Ieinteresētajām personām tas rada nesamērīgu ierobežojumu tieši griezties dalībvalstu iestādēs, lai saņemtu piekļuvi dokumentiem, kas acīmredzami nozīmē, ka to identitāte ir izpaužama. Turklāt PIT nav pārbaudījusi apelācijas sūdzības iesniedzēja

pamatu, ka Padome nav pamatojusi iemeslus jautājumā, kā informāciju sniegušo dalībvalstu identitātes izpaušana jebkādi varētu kaitēt sabiedrības interesēm attiecībā uz sabiedrības drošību un/vai starptautiskajām attiecībām.

3) Atbildētāja

89. Padome uzskata, ka PIT pārsūdzētā sprieduma 95. un 97. punktā pareizi nospriedusi, ka Regulas Nr. 1049/2001 9. panta 3. punkta mērķis ir nodrošināt dokumentu satura un pat to esamības slepenību. Kā Tiesa izskaidrojusi, noteikumi par piekļuvi dokumentiem neattiecas tikai uz piekļuvi dokumentiem kā tādiem, bet drīzāk uz tajos esošo informāciju [22]. Dokumenta autora identitāte nepārprotami ir dokumentā esošās informācijas elements, un tādējādi tam piemērojami tie paši noteikumi, kādi dokumentam kā tādam.

90. Attiecībā uz apelācijas sūdzības iesniedzēja apgalvojumu, ka PIT nav pārbaudījusi viņa pamatu par to, ka Padome nav norādījusi iemeslus, kā informāciju sniegušo dalībvalstu identitātes izpaušana varētu kaitēt sabiedrības interesēm, Padome atkārto, ka ir pietiekami norādīt, ka valsts iestādes ir lūgušas to neizpaust, jo [Padomei] šāds lūgums ir saistošs [23]. Tai nav ne pienākuma novērtēt autora sniegto pamatojumu, ne pienākuma izskaidrot iemeslus, kuru dēļ attiecīgā dalībvalsts saskaņā ar Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 5. punktu izteikusi šādu lūgumu, jo šī norma dalībvalstij neuzliek pienākumu sniegt šāda lūguma pamatojumu. Šie apsvērumi *a fortiori* piemērojami attiecībā uz slepeniem dokumentiem, kas saskaņā ar regulas 9. panta 3. punktu ir aizsargāti ar likumu bez attiecīgo dalībvalstu noteikta lūguma.

4) Vērtējums

91. Piektajā pamatā izvirzītais jautājums ir par to, vai Padomei ir pienākums atklāt to dalībvalstu identitāti, kuras sniegušas dokumentus, pēc tās lēmuma liegt piekļuvi dokumentiem, pamatojoties uz to, ka uz tiem attiecas Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 1. punkta a) apakšpunktā noteiktie obligātie izņēmumi.

22 — Spriedums lietā *Hautala*, minēts iepriekš 13. zemsvītras piezīmē, 23. punkts.

23 — 2005. gada 17. marta spriedums lietā T-187/03 *Scippacercola/Komisija* (Krājums, II-1029. lpp., 68.–70. punkts).

92. Apelācijas sūdzības iesniedzējs it īpaši apgalvo, ka, tā kā dalībvalstu identitāte ir "informācija", nevis "dokuments" un regula attiecas vienīgi uz piekļuvi dokumentiem, Padomei nebija iemesla atteikties izpaust attiecīgo dalībvalstu identitāti. Padome iebilst pret šādu interpretāciju un piekrīt PIT, ka, tā kā saskaņā ar Regulas Nr. 1049/2001 9. panta 3. punktu slepena dokumenta autors var neļaut šo dokumentu reģistrēt regulas 11. pantā minētajā reģistrā, tad šīs normas mērķis ir nodrošināt slepenību tā saturam un pat tā esamībai.

93. Lai arī apelācijas sūdzības iesniedzējs, iespējams, pareizi atzīmē, ka Regulā Nr. 1049/2001 nav normu, kas aizliegtu Padomei atklāt dokumentu izsniegušās dalībvalsts identitāti, tomēr uz piektajā pamatā izvirzīto jautājumu jāatbild, ņemot vērā regulā noteikto sistēmu attiecībā uz slepeniem dokumentiem.

94. Attiecībā uz trešo personu dokumentiem, kas definēti kā dokumenti, kuru autori nav [Kopienu] iestādes, un kas tādēļ ietver sevī dalībvalstu sniegtos dokumentus, Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 4. punktā noteikts, ka iestādei jāapspriežas ar attiecīgo trešo personu ar mērķi noskaidrot, vai jāpiemēro 4. panta 1. vai 2. punktā paredzētais izņēmums. Regulas 4. panta 5. punkts atļauj dalībvalstīm lūgt, lai to izdotais dokuments netiktu izsniegts bez to iepriekšējas piekrišanas. Saskaņā ar regulas 9. panta 3. punktu slepenu dokumentu var iekļaut reģistrā vai izsniegt tikai ar attiecīgā dokumenta autora piekrišanu.

95. No šīm normām ir skaidrs, ka gadījumā, ja vajadzīgs dalībvalstī izdots un iestādē turēts dokuments, iestādei jākonsultējas ar dalībvalsti, lai noteiktu, vai drīkst piešķirt piekļuvi, nevis jāpāradresē pieteicējs uz attiecīgo dalībvalsti. Šī procedūra jau nozīmē, ka dokumentu izdevušās dalībvalsts identitāte ir uzskatāma par elementu, kuram piemērojami regulas 4. pantā noteiktie izņēmumi.

96. Ja dokumenta raksturs ir slepens, dokumenta izdevējs patur pilnīgu kontroli pār jautājumu par tā izpaušanu un pat par tā reģistrāciju. Tā kā šī iemesla dēļ nedrīkst atklāt pat dokumenta esamību, kā noteikts pārsūdzētā sprieduma 95. punktā, tas, acīmredzot, nozīmē, ka nevar izpaust autora identitāti.

97. Papildus tam apelācijas sūdzības iesniedzēja norādītā atšķirība starp "informāciju" un "dokumentiem" ir mākslīga, jo piekļuve

dokumentam, acīmredzot, ir lūgta vienīgi tāpēc, lai iegūtu piekļuvi tā saturam. Padome pareizi atzīmē, ka dokumenta autora identitāte kā tāda ir tajā esošās informācijas elements. Tā kā autora identitāte var būt viens no iemesliem, kāpēc saglabājama dokumenta konfidencialitāte, tā izpaušanai jāpiemēro tādi pat noteikumi kā tie, kas attiecas uz paša dokumenta izpaušanu.

98. Lai gan tas nozīmē, ka apelācijas sūdzības iesniedzējam ir liegta piekļuve informācijai, kas viņam ļautu vērsties attiecīgajās valsts iestādēs, es neuzskatu, ka tas pārmērīgi ierobežo viņa tiesības uz tiesisko aizsardzību. To pienācīgi nodrošina Regulā Nr. 1049/2001 noteiktā procedūra un turpmākā Kopienu tiesu veiktā pārbaude.

99. Tāpēc es secinu, ka piektais pamats ir noraidāms.

VII — Secinājumi

100. Ņemot vērā iepriekšējos apsvērumus, es ieteiktu Tiesai:

— noraidīt apelācijas sūdzību kā nepamatotu tiktāl, ciktāl tajā lūgts atcelt Pirmās instances tiesas 2005. gada 26. aprīļa spriedumu apvienotajās lietās T-110/03, T-150/03 un T-405/03;

— noraidīt apelācijas sūdzību kā nepieņemamu tiktāl, ciktāl tajā prasīts atcelt Padomes lēmumus, ar kuriem liegta pieeja prasītajiem dokumentiem;

— piespriest apelācijas sūdzības iesniedzējam atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.